

Γιώργος Μελέτης

Κεντρικό σημείο στην πολιτική του **ΚΚΕ** για το 22ο Συνέδριό του αποτελεί η πολιτική πρόταση της **«αντικαπιταλιστικής-αντιμονοπωλιακής συμμαχίας»**. Στην παρ 4. του τρίτου κεφαλαίου των Θέσεων για το 22ο συνέδριο του ΚΚΕ με τίτλο **«Η παρέμβαση του Κόμματος και η ευθύνη του εργατικού κινήματος για την κοινωνική συμμαχία σε αντικαπιταλιστική - αντιμονοπωλιακή κατεύθυνση»**, αναφέρεται:

«Έχουν γίνει βήματα στο να συνειδητοποιείται το γεγονός ότι η κοινωνική συμμαχία δεν αποτελεί απλά έναν συντονισμό διαφόρων σχημάτων που φτιάχνονται για να διευκολύνουν την άνοδο του κινήματος, αλλά συμμαχία κοινωνικών δυνάμεων στην κατεύθυνση της ανατροπής του καπιταλισμού και της οικοδόμησης του σοσιαλισμού - κομμουνισμού.

Είναι ευθύνη πρώτα και κύρια της πρωτοπόρας τάξης, της εργατικής τάξης, να προετοιμάσει το έδαφος σε αυτήν την κατεύθυνση. Σήμερα αυτή η προσπάθεια παίρνει τη μορφή της έκφρασης αλληλεγγύης, της κοινής δράσης, του συντονισμού για οξυμένα λαϊκά προβλήματα ανάμεσα στους φορείς των διαφόρων κινήματων».

Κρίνοντας την στάση του ΚΚΕ στον πρόσφατο μεγαλειώδη αγώνα των αγροτών γεννιέται αυθόρμητα το ερώτημα: Και πού αν όχι στην κοινή πάλη θα χτιστεί η

«αντικαπιταλιστική-αντιμονοπωλιακή συμμαχία»; Στα γραφεία με προκάτ ανακοινώσεις; Σε ελεγχόμενες συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας για διάφορα ζητήματα; Ή **μέσα στην πάλη, μέσα στους πολιτικούς αγώνες**, για τα πιο μεγάλα και πιο κρίσιμα ζητήματα της εργατικής τάξης και συνολικά του λαού;

Πού και πώς θα κατακτά η εργατική τάξη τον πρωτοπόρο ηγεμονικό ρόλο της και θα συγκεντρώνει γύρω της τα μικροαστικά και άλλα στρώματα **αν στην πιο μεγάλη και πιο κρίσιμη μάχη** τους περιορίζεται στην «αλληλεγγύη», αντί **να μπει μπροστά στην κοινή δράση**, ακόμα περισσότερο **στον κοινό πολιτικό αγώνα για τα μεγάλα συνολικά προβλήματα του λαού**, όπως αυτά της ακρίβειας, της διατροφής, των μισθών και των συντάξεων που έθεσαν στην ημερήσια διάταξη οι αγρότες, αλλά απασχολούν όλο τον λαό, αποτελούν προβλήματα πρώτα και κύρια της εργατικής τάξης;

Πότε ήταν η μεγαλύτερη «ευκαιρία» αν όχι τώρα που η μικρομεσαία αγροτιά ήταν μαζικά στον δρόμο να προβληθούν μέσα στους εργαζόμενους οι **κοινοί στόχοι** για την κατάργηση των φόρων στα πετρέλαια, για την κατάργηση του χρηματιστήριου της ενέργειας και μείωση της τιμής τους, για κατώτερη τιμή στο χωράφι – ανώτερη στο ράφι, για διπλασιασμό των κοινωνικών δαπανών, για αυξήσεις στους μισθούς και τις συντάξεις των αγροτών και των εργατών; Πότε θα ήταν μεγαλύτερη δυνατότητα αν όχι τώρα οι στόχοι αυτοί να συνδεθούν με τους πολιτικούς στόχους **της απειθαρχίας στις ντιρεκτίβες και τις εντολές της ΕΕ και της μη ψήφισης της Mecosur (που τελικά δεν πέρασε κιόλας!)**.

Το ΚΚΕ όχι μόνο δεν μπήκε μπροστά και δεν βοήθησε σε αυτή την κατεύθυνση, αλλά **αντίθετα αρνήθηκε κατηγορηματικά**, αντιπάλεψε και καταψήφισε παντού **όλες τις προτάσεις για κοινό αγώνα εργαζόμενων αγροτών**. 50 μέρες μπλόκα, όχι απεργία, ούτε ένα παλλαϊκό συλλαλητήριο δεν έγινε στην Αθήνα.

Η άρνηση του ΚΚΕ να θέσει πολιτικούς στόχους ρήξης με την κυρίαρχη πολιτική (συνήθως με «αριστερή» φρασεολογία περί «σοσιαλισμού» και «στρατηγικής»), συνδέεται άρρηκτα με την σαφή άρνησή του να συμβάλλει στην **ενοποίηση, πολιτικοποίηση και κλιμάκωση των αγώνων**, την άρνησή του να τους κλιμακώσει όταν μπορούν αντικειμενικά να ταρακουνήσουν την κυβέρνηση και την αστική πολιτική.

Όμως τα μικροαστικά και τα μεσαία στρώματα που καταστρέφονται, **είτε** θα αναζητήσουν την «σωτηρία» τους στην εργατική τάξη στην κοινή πάλη ενάντια στο κεφάλαιο (αυτό υποθέτω εννοείται με την «αντικαπιταλιστική- αντιμονοπωλιακή συμμαχία») **είτε** θα την αναζητήσουν στην συντήρηση και την αντίδραση, στην «εθνική αναδίπλωση», σε κάποια

εκδοχή τού η «πρώτα η Ελλάδα».

Το ΚΚΕ έχει πολύ μεγάλη ευθύνη για την στάση του αυτή.

Δεν είναι η πρώτη φορά φυσικά που το ΚΚΕ κάνει πίσω όταν μπαίνουν επί τάπητος ζητήματα που μπορούν να δημιουργήσουν «ρωγμές» στην κυβέρνηση και την πολιτική της. Όμως εδώ μιλάμε για σαμποτάρισμα και άρνηση κάθε ενέργειας, που μπορούσε να κινηθεί σε αυτή την κατεύθυνση στις πόλεις.

Το ΚΚΕ με την πολιτική του, με τον βαθύ συμβιβασμό του στο όνομα και με άλλοθι την «σοσιαλιστική-κομμουνιστική στρατηγική» δεν αποδιοργανώνει μόνο την «κοινωνική συμμαχία», αλλά τον ίδιο τον μαχόμενο πυρήνα της εργατικής τάξης. .

Ίσως δεν δόθηκε η σημασία που έπρεπε σε ένα απ τα σημαντικότερα άρθρα στον προσυνεδριακό διάλογο του προέδρου του σωματίου των εργαζόμενων στο εργοστάσιο της ΛΑΡΚΟ Π. Πολίτη. Στο κείμενο λοιπόν αυτό ο Π. Πολίτης γράφει

«Μετά το κλείσιμο της ΛΑΡΚΟ, με ηρωικά αισθήματα και κάτω από την ανυπομονησία που σε «σπρώχνει» το δίκιο, πρωτοπόροι αγωνιστές έβαζαν διαλυτικές σκέψεις όπως «τώρα έκλεισε, κανένας στο επίδομα ανεργίας και στα προγράμματα, πάμε να κλειστούμε μέσα στη ΛΑΡΚΟ και όποιος θέλει ας ακολουθήσει».

Και συμπληρώνει:

«Η Κομματική Οργάνωση άντεξε αυτή την πίεση... Μέσα από αυτή την δουλειά, με την πολιτική του πρόταση είχε «φωτίσει» συνειδήσεις, είχε ανεβάσει τους δεσμούς εμπιστοσύνης με την εργατική τάξη, κατακτήσαμε την πειθαρχία στις εισηγήσεις μας, ακόμη και όταν σε συγκεκριμένες φάσεις υπήρχαν προβληματισμοί, ενστάσεις, μέχρι και διαφωνίες με πρωτοπόρους ηρωικούς αγωνιστές.»

Τι λέει εδώ ο Π. Πολίτης με μια «προσεκτική» κομματική γλώσσα; Ότι **οι διαθέσεις «πρωτοπόρων», «ηρωικών» εργατών της ΛΑΡΚΟ ήταν ανώτερες από την γραμμή**

αποδοχής του κλεισίματος της εταιρείας και διεκδίκησης των όρων της διαβίωσης των απολυμένων μετά το κλείσιμο που ξεκάθαρα είχε το ΚΚΕ. Ότι η αποδοχή του κλεισίματος, η απόρριψή της πιο αποφασιστικής μάχης που έπρεπε να δοθεί τότε (κατάληψη στο εργοστάσιο, κάλεσμα αλληλεγγύης στο λαό της περιοχής και στο εργατικό κίνημα για να μείνει ανοιχτή η ΛΑΡΚΟ) **δεν έγινε όχι επειδή «δεν τράβαραν» οι εργάτες, αλλά παρά και ενάντια** στις διαθέσεις των εργατών που χλευάζονται σαν «διαλυτικές».

Η κατάρρευση αυτή ήταν, το φυσιολογικό αποτέλεσμα της γραμμή του ΚΚΕ, που κάτω από την αντιδραστική θέση «**τι δημόσιο, τι ιδιωτικό**» στον σημερινό καπιταλισμό των μαζικών ιδιωτικοποιήσεων και της ελευθερίας των αγορών, **αρνήθηκε εξ αρχής να θέσει στην προμετωπίδα του αγώνα το ζήτημα της «δημόσιας ΛΑΡΚΟ».** Το ΚΚΕ εξ αρχής **αποδέχθηκε την ιδιωτικοποίηση της ΛΑΡΚΟ** και πάλευε για την «σωτηρία των θέσεων εργασίας και της ενιαίας ΛΑΡΚΟ», **μέσα στο πλαίσιο της πορείας ιδιωτικοποίησής της.** Όταν τους τελευταίους μήνες φάνηκε ότι η ιδιωτική επένδυση δεν θα προχωρήσει (τουλάχιστον άμεσα) αντί να επαναφέρει **το μόνο ρεαλιστικό αίτημα για να μείνει η ΛΑΡΚΟ ανοιχτή, δηλαδή την παραμονή της στο δημόσιο, την ενίσχυση και εκσυγχρονισμό της, με απειθαρχία στις εντολές της ΕΕ και τα δημοσιονομικά όρια,** άρχισε να «παζαρεύει» τους όρους της επιβίωσης των απολυμένων εργατών.

Ακόμα και όταν ήρθε η ώρα του κλεισίματος, οι διαθέσεις των «πρωτοπόρων», «ηρωικών» εργατών, χαρακτηρίστηκαν «διαλυτικές» και ο αγώνας ουσιαστικά έκλεισε.

Δεν είναι ψέματα ότι δεκάδες και εκατοντάδες μέλη του ΚΚΕ (και άλλοι αγωνιστές) κρύωναν και πάγωναν μέρα νύχτα στα μπλόκα. Ούτε είναι ψέματα ότι δεκάδες αγωνιστές του ΚΚΕ (και άλλοι) έδιναν την μάχη στην ΛΑΡΚΟ. Αυτά είναι αλήθεια.

Αυτό που είναι ψέματα είναι ότι το ΚΚΕ έχει γραμμή ανατροπής. Αυτό που είναι αλήθεια είναι ότι αποδιοργανώνοντας και «καταστέλλοντας» τις μαχητικές τάσεις της εργατικής τάξης, αλλά και ευρύτερα των εργαζομένων και της νεολαίας όπως στο εκπαιδευτικό το φοιτητικό κίνημα κ.α., ξεκόβοντας τις τάσεις αυτές από τις αντίστοιχες των μικροαστικών στρωμάτων που καταστρέφονται ούτε ταξικό εργατικό κίνημα οικοδομείς, ούτε αντικαπιταλιστική αντιμονοπωλιακή συμμαχία..

Το πρόγραμμα δεν είναι απλά ένα σύνολο θέσεων. Είναι η στρατηγική στόχευση, οι τακτικοί πολιτικοί στόχοι και ο τρόπος σύνδεσής τους με την επαναστατική-στρατηγική προοπτική, οι μορφές και οι μέθοδοι πάλης, και φυσικά η πολιτική-ιδεολογική-οργανωτική παρέμβαση των κομμουνιστών.

Το ΚΚΕ με το «μότο» «κάνουμε δουλειά με την στρατηγική» και **στο όνομα της στρατηγικής** αρνείται να βάλει για πάλι εκείνους τους πολιτικούς στόχους, να προωθήσει εκείνες τις μορφές δράσης και να οικοδομήσει εκείνους τους όρους της «κοινωνικής συμμαχίας» που θα δημιουργήσουν ρήγματα στην αστική πολιτική.

Μπορεί στα λόγια και τα «ντοκουμέντα» ως ένα βαθμό αυτά να κρύβονται, με αμφισημίες και μισόλογα. Αλλά να που η πράξη και η ζωή τα φωτίζει!